

VYMAHAČI

Ivan Galambica

Ivan Galambica

VYMAHAČI

Autor děkuje paní Monice Janatové za čas a úsilí,
které věnovala této knize.

MOTTO:

Neumíš-li naslouchat, nemluv!

KAPITOLA 1

Jmenuji se Rudolf. Jsem podvodník. A vymahač dluhů. Tedy vlastně jsem spíše jenom zloděj, ale vymahač zní lépe. Vysvětlím blíže později, jak to vlastně mám.

Možná, že jsem někdy v životě okradl i vás, kdo ví? Udělal jsem řadu podvodů, na mnohé se nepřišlo a jeden z nich mi přináší peníze dosud. Chci vám vyprávět svůj příběh.

Sedím tady, dívám se oknem na zapadající slunce, blíží se večer a noc. Budu rád, když mi budete věnovat trochu času. Třeba vás můj příběh zaujme, třeba pobaví, třeba i trochu varuje. Kdo ví? Já se nudím a myslím si, že není od věci se někomu svěřit. Pokud ovšem čekáte pokání, omluvu nebo dokonce napravení hříšného člověka, tak možná ani nečtěte dál. Protože toho se ode mne tedy nedočkáte. Nedočkáte se ani lítosti, ani pláče nad mým osudem. Nic z toho. Jenom vám budu vyprávět, co jsem zažil, jak to bylo, koho jsem potkal. To je celé.

Takže ještě jednou, začnu znova od začátku. Tak je to prý nejlepší. Já jsem Rudolf. Je mi 26 let, mám maturitu, pocházím z Liberce a moji rodiče měli zřejmě smysl pro humor. Tedy je možné, že ani ne tak moji rodiče, jako rodiče mých rodičů. Tedy děda a babička. Myslím kvůli tomu svému jménu, protože můj táta se totiž jmenuje také Rudolf. Je tedy možné, že já jsem možná jenom

Rudolf po něm. Ale můj děda je František. To je vcelku normální jméno, že? Přesto ovšem můj děda František dal svému synovi, tedy mému otci, jméno Rudolf. A vzhledem k tomu, že jeho příjmení je Druhý, tak já i můj otec se jmenujeme Rudolf Druhý. Už vidím, jak se usmíváte. Hm. Já bych se možná smál taky. Ale vzhledem k tomu, co se svým jménem zažívám celý život, tak se moc nesměji.

Nejhorší to bylo v šesté třídě. To jsme probírali období Rudolfa II. a jeho panování. Ale dost často jsem zažíval „humorné“ situace i později. Častokrát se mě například při různém telefonování, když jsem třeba volal někam do zásilkového obchodu nebo na úřad, ptali, jestli je to skutečně moje jméno, nebo jenom si z nich dělám legraci. Když tu reakci na svoje jméno slyšíte poprvé, podruhé, potřetí, ještě to jde, ale když ji slyšíte pokaždé, tak vás nálada na legraci přejde. Spousta lidí si myslí, že si z nich dělám srandu. No, ale nedělám. Jmenuji se Rudolf Druhý a není to skutečně žádná legrace. Tak. Doufám, že i vy jste se již dosmáli a můžeme pokračovat dále. Konec konců moje jméno není v tomto příběhu zas tak důležité. A jak říká Shakespeare: „Co je mi po jménu? Růže pod jiným jménem voněla by stejně...“

No. Takže i já, i kdybych se jmenoval třeba...třeba...Karel Potůček, byl bych stejný rošťák. Takže tak. Ale s tím jménem, když se tedy k němu ještě vrátím, jsem si užil vskutku svoje.

Svým rodičům jsem vyčítal, proč mi nedali nějaké jiné křestní jméno. Říkali, že je to jedno, že třeba Václav nebo Karel to také byli panovníci, ale myslím si, že existuje řada jmen, jak jsem se mohl jmenovat. Třeba Felix, Gustav, Michal, Oskar, David nebo Jakub,

prostě všechna různá jména. Ale jenom ne Rudolf. Jenže já jsem zrovna Rudolf. Rudolf Druhý.

Vůbec moji rodiče, to je kapitola sama pro sebe. Máma je v domácnosti. Je to ta nejsenzačnější máma na světě. Strašně mě mrzí, že jsem takový nezbeda. Kvůli mámě. Má z toho velké trápení. Máma je skvělá.

Pak je tady táta. Táta je kretén. Esenciální kretén. V životě jsem nepotkal člověka, který byl větší sobec nežli on. A taky člověka, který by byl více na peníze nežli on. A pozor, vzhledem k tomu, že jsem profesionální podvodník a vymahač, tak uvedené tvrzení, že neznám člověka, který by byl více na peníze nežli on, má sakra váhu. Věřte mi.

Mám střední školu s maturitou a na vysokou se mi nechtělo. Vysoká škola je pro blbce. Inteligent zvládne školu nejvyšší – a to školu života. Myslím, že posledním zoufalstvím, jak si opatřit peníze, je pracovat. Svět skýtá tolik příležitostí a jen hlupák je nevidí.

Hodně mě v životě formoval právě táta. Již od mala mne přesvědčoval, že peníze jsou základ. Kdo je má, je hoden úcty, a kdo je nemá, je obyčejná sláma. Hovno u cesty. Když jsem jako malý říkal rodičům, co chci být, tak táta vždy odpovídal čísla. Řekl jsem třeba, že chci být popelář a táta řekl: „Dvanáct...“, což znamenalo, že příjem popeláře je dvanáct tisíc korun měsíčně. Ani nevím, jestli to myslel v hrubém či v čistém.

Takže, abych udělal tátovi radost, říkal jsem, že chci být kosmonaut. Táta byl nejprve zaskočen, takže to musel nastudovat, ale pak na moje přání říkal: „Čtyři až osm milionů ročně... Slušný.“

Ale opravdu upřímně, jsem si přál být rentiérem. Nikoliv kvůli penězům, ale kvůli tomu, že nemusí nic dělat a může se jenom flákat a daří se mu dobře. To se tátovi líbilo, ale říkal: „Kdepak, z tebe nic nebude. Nic neumíš, jsi pako, kdepak...“

Vlastně jsem nikdy moc netrpěl nějakým komplexem či touhou, něco významného dokázat, vybudovat něco velkého nebo tak. Mojí snahou bylo skutečně vždy jediné. A to – mít se dobře. Vydělávat peníze, pokud možno velké či ještě větší. A na způsobu celkem moc nezáleželo.

Musím se k něčemu přiznat. Nikdy mi nevadilo krást. Já vím, zní to blbě, ale je to tak. Začal jsem krást v malém a otci jsem říkal, že jsem si našetřil z kapesného. Byl na mě hrdý.

Nevadilo mi nikdy někomu něco ukrást neboli štípnout, ale muselo to být bezrizikové. Hrozně nerad jsem se nechával při něčem chytit. Ale to jsem možná opět mírně poskočil dopředu. Vrátím se k tomu kapesnému. Tak tedy kapesné.

Jako malý jsem dostával právě od otce takovou malou sumu – kapesné. Pamatuji si to dodnes. Dostával jsem desetikorunu týdně. Bylo mi asi deset let. Ve škole jsme měli automat na sušenky a čokoládové tyčinky. Tyčinka Lion stála tehdy 12 Kč a já ji měl moc rád. Takže z mého kapesného mi stačilo tak na necelou jednu tyčinku. A já přitom mohl sníst klidně i dvě nebo tři denně. Když jsem tátovi řekl, že bych chtěl více peněz, řekl mi, že jsem se zbláznil. Tedy neřekl: „zbláznil“. Řekl doslova: „...to ses posral, mladej, ne?“, pak dodal: „Našetři si z kapesného, dostáváš více peněz, nežli jsem kdy já dostával. Můj táta by mě hnal, kdybych za ním přišel, že...“

Nakonec mi táta, k mému překvapení, nabídl řešení. Nabídl mi, že mi peníze půjčí. Deset korun jako půjčka. Přišlo mi to dobré. Jenom ovšem do toho okamžiku nežli táta řekl, že mu musím vrátit dvanáct korun. Prostě úrok. Máma šlela, táta ji odbyl se slovy: „Jen ať se učí, jak to chodí...“

Já to nakonec nevzal. Táta řekl, že to nevadí, ale příště to již bude za čtrnáct korun. A smál se. Měl asi moc dobrý pocit, jak mě vychoval.

Potom přidal několik dlouhých souvětí o tom, jak neznám hodnotu peněz, jak on musí dělat šichty, aby ... Vlastně už si moc nepamatuji, proč vlastně říkal, že musí dělat šichty... A vůbec strašně mlel ta svoje moudra, že jsem pochopil, že musím peníze získat jinak.

No, řešil jsem to různě. Na svou obhajobu musím říci, že jsem se nejprve snažil vydělat si peníze poctivě. Třeba jsem vozil sběr do sběrný. Vybíral jsem z popelnice určené pro papír právě ten papír a vozil jej do sběrný. Za kilo papíru dvě koruny. Takhle jsem jel asi třikrát. Pak mě zastavili nějací bezdomovci a vysvětlili mi, že TOHLE je jejich rajón. Takže jsem se musel pakovat.

Prát se neumím, konflikty nemám rád. A navíc, tenkrát mi bylo deset. Takže hádat se s nějakými bezdomovci...? Kdepak. A ve skutečnosti jsem byl vlastně rád, že mi to utnuli. Moc mě to nebavilo. Deset kilo rovná se dvacet korun. A deset kilo papíru to obnášelo dvě hodiny práce. Nic moc. Bída s nouzí.

Nedostatek peněz jsem pak řešil různě. A náhoda mi nahrála. Našel jsem doma na podlaze pětikorunu. Asi vypadla tátovi z kalhot.

A tak jsem začal doma sbírat mince. Sbíral jsem doma všechny mince, co jsem kde našel. Ale stále to bylo málo. Začal jsem prolézat kouty a různá místa, kam se mohou mince zakutálet, ale ono těch míst, kde lze nalézt peníze, v domě moc není. Takže jsem si sbírání zapomenutých mincí trochu vylepšil.

Je totiž jedno spolehlivé místo, kde jsou v domě peníze. A tím místem byla tátova peněženka. Já vím, možná si řeknete, že jsem vlastně kradl z jeho peněženky peníze, že to bylo špatné. A víte co? Máte pravdu. Kradl. No, ano. Ale já to bral tenkrát tak, že jsem vlastně jen šel tomu štěstí trochu naproti, že stejně možná táta ty peníze nakonec vytrousí a ztratí, takže co? Dokonce jsem pak několikrát udělal, že jsem si od táty půjčil peníze, třeba dvacku a vrátil mu pak vše i s požadovaným úrokem. Takže jsem třeba vracel 24 korun. Táta si to obřadně uklidil do peněženky, byl spokojen, jak vydělal na půlku piva, a já mu pak večer ty peníze z té peněženky ukradl.

Jakmile jsem zjistil, že je tedy celkem zbytečné čekat na to, až mince vypadnou a to v podstatě náhodou, když stačí si pro ně sáhnout tátovi, či (v rámci rovnoprávnosti) mámě do peněženky, uvědomil jsem si, že zde je již potřeba trocha konspirace a opatrnosti. Ale šlo to. Každý den jsem tátovi či mámě bral z peněženky drobné až do toho dne, kdy jsem byl přistižen. Měl jsem plán. Nikdy jsem jim nevzal všechny drobné a nikdy jsem nevzal tu největší minci, co měli v peněženke. Pokud uvážíme, že jsem každému denně vzal z peněženky řekněme kolem dvacku, dělalo to denně 40 korun (plus

mínus) a za měsíc kolem tisícovky. Slušná práce. Já byl spokojený. Tedy dokud mne nechytili.

Jak píšu, nevdá mi si peníze obstarat jakkoliv, ale nesmím při tom být přistižen, to mi vadí.

Máma s tátou tenkrát vyváděli jako pomnutí, ale paradoxem je to, že vlastně nakonec bylo výsledkem to, že mi mírně zvedli kapesné. Dostával jsem padesát korun týdně. To bylo dobré. Ale ty obstrukce, které jsem musel absolvovat před tím, nežli k tomu zvýšení došlo, ty mi za to nestály. Táta tenkrát měl zase ty svoje proslovy. Jako vždycky. Vyprávěl mi, jak si všechno píše, dokonce mi ukazoval jakýsi notýsek s čísly. Byla tam nějaká suma a on říkal, že mu to jednou budu muset zaplatit. Jsou to všechno mnou způsobené škody! Poslouchal jsem jej a snažil se počítat, kolikrát můj táta řekne slovo „JÁ“. On byl totiž hrozný „jájínek“. Pořád opakoval „JÁ“ a stále dokola. Když jsem napočítal číslo 47, přestal jsem.

Na tátovi mě vždy bavilo, že když chtěl působit moudře, citoval Bibli. Ale myslím, že ji nikdy pořádně ani nečetl, takže byl vlastně spíše směšný nežli moudrý. Nevím přesně, co mi tenkrát, když mě přistihl, jak mu беру peníze z peněženky, říkal, ale pamatuji si, že citoval Bibli a povídal:

„Pamatuj si, že i Ježíš si musel vydělat svých třicet stříbrných prací v Betlémě...na seně...“, říkal táta a kýval při tom hlavou. Byl to trapák a pomotal úplně všechno. Ale myslím, že si v ten okamžik připadal jako nejchytřejší muž světa. Aby také ne, když citoval Bibli! Určitě pak v práci říkal, jak když ho kluk zlobí, musí on chudák

citovat Bibli, aby mu dokázal, že pravda je na jeho (tedy otcově) straně.

Touto zkušeností jsem ovšem zjistil, že krást peníze doma je blbost. Lepší krást cizím nežli vlastním. Takže tak v sedmé, možná osmé třídě, se mi povedlo několika spolužákům sebrat peníze, ale po čase nastala opět ta nemilá a nepříjemná věc. Byl jsem přistižen. To mě vážně nebaví, být přistižen.

A potom na střední, kdy jsem si již dával mnohem větší pozor, abych nebyl přistižen, se mi povedlo, vlastně náhodou a mimochodem, otevřít si nové obzory. Totiž, že je velmi výhodné si od někoho peníze půjčit. A nevrátit samozřejmě. Pokud si půjčíte, je to trochu jiné, než když je ukradnete. Když kradete, musíte dát pozor na začátku a hlavně v průběhu akce. U půjček nemusíte dávat vůbec pozor, ale musíte dotyčného přesvědčit, že je pro něj výhodné vám peníze půjčit.

Nejdříve jsem zkoušel všechny ukecávat na lítost. Ale na to dneska nikdo neslyší. Takže jsem změnil taktiku. Řešil jsem to jednoduše. Půjčoval jsem si a přitom sliboval, že vrátím víc. Někdy o polovinu někdy dvakrát tolik. No, a pak, když mělo dojít na vracení, jsem dotyčného veřejně dehonestoval tím, že jsem z něj udělal lichváře, který chce nemravný úrok. Samozřejmě jsem mu nevrátil ani to, co jsem si půjčil. Kupodivu to celkem zabíralo. Povedlo se mi u třech lidí si půjčit celkem čtyřikrát, protože jeden z těch blbců mi půjčil dokonce dvakrát.

Nikdy jsem neměl moc kamarády. To si uvědomuji až teď. Nikoli z těch důvodů, že bych byl nějaký samotář, ale vždy mě

kamarádi tak nějak zdržovali od mých plánů. Vždy jsem chtěl mít mraky peněz a k tomu mi kamarádi moc nesesedli. Nevím, možná se pletu. Třeba jsem to mohl dotáhnout dál, kdybych měl víc kamarádů. Nevím.

Po škole jsem cítil, že musím z města vypadnout. Začínala mi tam hořet „půda pod nohama“. Ani tak ne kvůli tomu, že bych si od někoho něco půjčil, ale proto, že jsem narazil ve svém prvním byznyse.

Rozjel jsem totiž firmu na dovoz aut z Německa. Bylo to jednoduché. Zvláště proto, že jsem žádná auta z Německa nedovážel. Ale lidi na to slyšeli, tak co? Princip byl jednoduchý.

Na internetu jsem si stáhnul z různých inzercí fotky nejžádanějších aut. Škodovky, Volkswageny, a tak. Prostě to, co se prodává nejvíce. A pak jsem na základě poptávkové inzerce oslovil lidi, kteří chtěli koupit nějaké auto. Řekněme, že někdo sháněl Škodu Octavia, maximálně 5 let starou, s nájazdem do 80 tisíc km v perfektním stavu. Napsal jsem mu, že to není problém, že mohu Oktávku zajistit a navíc za dobrou cenu. Svým zákazníkům jsem říkal „ryby“. Někdy ryba zabrala, někdy ne. Pokud ne, nic se nedělo. Ztratil jsem tím asi dva maily, takže nula ztráta. Pokud ryba zabrala, rozvinula se konverzace.

Nabídl jsem mu individuální dovoz s tím, že cena bude asi na úrovni 75–85 % českých autobazarů. Po zaplacení všech poplatků. Jak píšu, někdy ryby odpadaly již v průběhu konverzace, ale některé rybky vydržely až do konce. Konec totiž nastával, když jsem si napsal o zálohu na koupi vozu a o peníze na cestovní náklady.

Cestovní náklady sloužily pro to, abych pro vůz dojel. Je pravdou, že zálohu na koupi vozu mi neposlal nikdo. Ale s tím jsem tak trochu počítal. Pokud se rybka počala cukat, tak jsem povolil a souhlasil pouze se zasláním zálohy na cestu. Částka činila 150 euro. Někdy více, podle momentální nálady. Pokud vydržela rybka až do tohoto okamžiku, většinou pak už necukla. V tento okamžik jsem totiž měl většinou na udici takové rybky, které počítají každý haléř, nejsou ochotné za nic dát ani korunu navíc. Takže takové rybky byly zaslepeny tím, jak moc vydělají, že prostě již dávno neuvažovaly reálně.

Zde musím učinit malou odbočku. Někdy se totiž našla ryba, která trvala na tom, že si vůz osobně prohlédne. V Německu. No, na to jsem měl jednoduché řešení. Prostě jsem rybě napsal, že TAKTO to JÁ nedělám. Že jsem solidní, a že věřím v solidnost lidí. Takže to dělám tak, že pokud si někdo něco objedná, JÁ sjezu pro to auto do Německa, zaplatím to ze svého (když tedy není záloha), a pokud to klientům (rybám) nebude vyhovovat, nevádí, auto si nechám a prodám ho jinému, protože o auta je zájem, že já vůbec nestíhám. Prostě auto je k vidění až v Čechách.

Mělo to dva psychologické významy. Za první ryby měly pocit, že o auta je zájem, že tedy mohou o něco přijít, když nebudou spolupracovat se mnou. A za druhé ryby měly pocit, že já jsem v tom vlastně finančně zainteresován, tedy že to není žádný podvod ani bouda. No, a tak pokud někdo došel až do této fáze, ochotně zaplatil peníze na cestu do Německa, abych mu dovezl auto až před dům.

Poté, co jsem obdržel zálohu na bankovní účet, začala druhá fáze komunikace. Fáze ukončovací.

Začal jsem rybkám psát mail s termínem odjezdu do Německa, a pak jim najednou psal výmluvy. Nejelo mi auto, neštěstí v rodině, nemocnice. Prostě výmluvy. Měl jsem na to tabulku v Excelu, kam jsem si psal, jaké výmluvy jsem již použil, abych se nikde nevymlouval dvakrát stejně. Psal jsem si tam ke jménům zkratky. Písmeno „A“ znamenalo úmrtí v rodině, „B“ byla nemocnice, „C“ znamenalo poruchu auta, „D“ znamenalo počasí, a tak dále. Měl jsem to až do písmene „V“. Dost dobrá výmluva bylo něco, co bylo mediálně známé. Když třeba zrovna byla někde záplava, opsal jsem si jméno té vesnice a rybce jsem psal, že musíme výlet do Německa zrušit, protože musím do té a té vesnice odklízet zaplavenou chatu. Ryby mě dokonce často ještě litovaly.

Dělal jsem si z rybek doslova legraci. Dokud mi neposlaly peníze, byly na koni možná ony. Jakmile je poslaly, měl jsem otěže v ruce já.

Telefonní číslo jsem nedával. Je možné, že jsem o některé rybky díky tomu, že jsem odmítal dát svoje číslo, možná přišel. Ale už dávno mi došlo, že je lepší spolupracovat s rybami naprosto povolnými, nežli s rybou, která se třeba jen mírně cuká. Takže pokud nebylo naprosto po mém, prostě jsem komunikaci ukončil. Ryba pak měla dostatek času na to, aby přemýšlela, co udělala špatně a čím mě naštvála. Prostě jak se říká: „Žádné sraní s babičkou...“ Ano, skutečně si uvědomuji, že jsem hned na počátku svého podnikání přešel na systém, který se mi pak dosti osvědčil. Spočívalo

to právě v tom, že spolupracuji jenom s tím, kdo dělá všechno přesně tak, jak chci já. Rybě napíšu, že nemám telefon, že komunikace pouze mailem. Pokud ryba trvá na telefonu, ukončuji komunikaci. Nelituji toho, že mám poměrně velký odpad. Protože ti, co vydrží, mi pak všechno vynahradí.

Celkem se mi povedlo dostat na háček něco přes stovku rybek. To bylo skoro 20 tisíc euro. Není to špatné číslo, za zhruba rok práce. Ke konci svého podnikání jsem už odpovědi pouze vkládal přes klávesové zkratky ctrl+c a ctrl+v. Je nutno si uvědomit, že to byla moje první akce. Takže jsem se dopouštěl spousty chyb, ale zase je nutno uznat, že jsem spousty věcí dělal dobře.

Jak píšu, dostal jsem něco přes stovku úlovků a zajímavé pro mě bylo, že poměrně malá část se pak doopravdy aktivně bránila. Asi jenom šest lidí podalo nějaké trestní oznámení. Ale protože neměli moje pravé jméno, ale jen emailovou adresu, tak jediným vodičkem pro ně byl účet v bance. Ten účet, uznávám, byla moje slabina. Protože to byl účet táty. Mého táty. Tam byla slabina. To je fakt. Ale uznejte, začínal jsem. Přiznávám, byla to chyba, používat účet, přes který se lze dostat k vám, to jsem podcenil.

No, takže prostě přes ten účet se na mě nakonec dostali. Ale jenom ti, kteří se dostat chtěli. A to bylo nějakých šest nebo osm lidí. Ale i tak jsem prostě udělal chybu, ze které je třeba se poučit. Pro příště.

Táta tenkrát opět dost vyváděl. Vyskakoval, že jsem se snad zbláznil, že ohrožuji jeho kariéru a kdesi cosi. Vyndal svůj notýsek a opět si tam cosi zapisoval. Křičel, že jestli ohrozím jeho postup na

vyšší post, bude si tam zapisovat i rozdíl, který by měl ve výplatě každý měsíc! A to se nedoplatím! Táta totiž, to jsem možná neřekl, dělá u Policie ČR, někde na nějakém vysokém místě. Já mu samozřejmě před tím vysvětlil, že ty peníze, co tam chodí, jsou peníze za brigády, že dělám v Německu, a že jenom potřebuji jeho účet. Původně jsem totiž skutečně myslel, že se mi podaří chytit tak jednu dvě rybky. A na to se mi nechtělo zakládat účet. Nepočítal jsem s tím, že se to takto rozjede. No, jo. Jenže teď se to provalilo a já byl opět při něčem přichycen. To je ten stav, který nenávídím.

Táta to vyřešil. Zaplatil těm lidem, co se ozvali, ze svého tolik, o kolik přišli, takže to šlo do ztracena. Nařídil mi, abych se s ostatními srovnal já sám. Tedy s těmi, co ještě trestní oznámení nepodali a stále doufají, že dostanou svůj vůz. Tak těm jsem měl jejich peníze vrátit sám. No, ale na to jsem zrovna nějak neměl nejenom náladu, ale samozřejmě ani právě ty peníze. Život mladého muže, který se chce bavit, něco stojí. A peníze, co jsem utratil, mi jaksi asi v těch podnicích, kde jsem je nechal, jen tak asi nevrátí, že? Takže jsem všem lidem poslal dosti sprostý mail s tím, že tohle je škola za jejich hamižnost, a ještě ten den večer jsem si sbalil věci a vypadnul z Liberce do Prahy. Kdepak, v Liberci již pro mě nebylo místo. Potřeboval jsem žít, chtěl jsem dýchat a na to je Liberec malá víska. Možná i Praha mi jednou bude malá. Kdo ví?

Měl jsem u sebe ještě asi dvacet tisíc korun, takže jsem na tom nebyl zas tak špatně. Táta sice trval na tom, abych se vypořádal se všemi lidmi, ale já na něj prostě neměl náladu. Dost jsme se pohádali, táta mi chtěl jednu vrazit, tak jsem utekl z domu pryč. Máma brečela

a já pochopil, že skutečně, jak se říká, je čas jít. Problémy s rodiči jsem svým krokem vyřešil a Praha mě uvítala s otevřenou náručí. Táta ještě na rozloučenou teatrálně otevřel notýsek, kam si zapisoval vše, co mu dlužím, a volal:

„Jestli odejdeš, zapíšu si tam číslo, které uznám za vhodné!“, volal a nakonec do mých zad zakřičel:

„Píšu si jedničku a pět nul! Tak a máš to! Dlužíš mi milion!“

Kdepak, s tátou to prostě nešlo.

Žlutým autobusem dálkové dopravy jsem přijel na autobusové nádraží a vydal se vstříc velkoměstu.

Pronajal jsem si hotelový pokoj a rozhodl se, že Praha mi bude do roka ležet u nohou. Musím uznat, že jsem se ve svém odhadu tehdy docela nemýlil. No, pravda, nebude to do roka, bude to trvat trochu déle, ale myslím, že jsem se ve svém odhadu skutečně zas tak nespletl. Myslím, že v jeden čas mi Praha ležela u nohou. Ale k tomu se dostaneme.

Nyní jsem usínal na pokoji toho průměrného hotelu a přemýšlel, jak začít, odkud a kterým směrem.

KAPITOLA 2

V Praze se mi žilo blaze. Nechtěl jsem hned někoho jen tak obyčejně okrádat nebo podvádět. Ono to vlastně nikdy nebylo primárně mým cílem. Vždy to tak nějak vyšlo a uvědomil jsem si, že je to vlastně jednodušší, nežli se snažit peníze vydělat takzvaně poctivě. Ale nemyslím si sám o sobě, že bych byl nějaký „profesionální podvodník“. Kdybych se měl pojmenovat, tak bych se nejspíš nazval slovem „šibr“. Tedy takový člověk, který „v tom“ prostě umí chodit a vyzná se. Ale opakuji a zdůrazňuji, že nejsem nějaký obyčejný podvodníček, co podvádí ženy příslibem manželství, či zlodějíček, co krade čokoládu v supermarketu. To ne. Já měl vždycky trochu větší úroveň. A také větší cíle.

Uvědomuji si, že možná moje vyprávění o mé osobě teď vyznívá ve skutečnosti pro mne osobně hůře, nežli je pravda. Prostě, že vypadám jako větší grázl, nežli ve skutečnosti jsem. Nejsem žádný lenoch, co by nechtěl pracovat nebo žil tím, koho kde podvede či okrade. Vždy mi šlo o to, abych se měl jednoduše dobře. A problém v této naší zemi je v tom, že mít se dobře znamená jaksi chovat se proti zákonu. Bez toho, abyste někoho podvedli či něco ukradli, se skutečně jen tak běžný člověk mít dobře nemůže. To je prostě fakt.

Kdybych uměl kopat do míče nebo hrát hokej tak, abych si vydělal padesát miliónů ročně, určitě bych nikdy nikoho

nepodváděl. Proč taky, že? Ale já nejenom, že jsem na sport levý, ale ani nemám žádné pořádné vzdělání. Takže jediné, co mi zbývalo, bylo buď někde na někoho narazit, kdo by mne, tak říkajíc, vytáhl nahoru, nebo začít lidi podvádět. Ale věřte mi, že kdyby to šlo poctivě, na veškerou levotu bych se vykašlal a sekal bych dobrotu. Opravdu.

V Praze jsem si našel bydlení – ubytovnu. A jako potvrzení mých předešlých slov o snaze žít se poctivě dodávám, že jsem si začal hledat práci. Což byl docela velký problém.

Jít někam dělat do supermarketu nebo do provozovny s rychlým občerstvením, to se mi vůbec nechtělo. Mířil jsem výš. Jenže žádná z pozic, která by mě oslovila, pro mě nebyla volná.

Brouzдал jsem na internetu, hledal nějaký flek a peníze velmi rychle docházely. Moje představa byla hlavně platová. Chtěl jsem tak 100 až 150 tisíc měsíčně. Jenže nabídky, které se objevovaly, byly tak kolem dvaceti tisíc a to bylo pro mě málo.

Po dvou týdnech marného hledání jsem byl na mizině a bez práce. Takže jsem slevil ze svých nároků a začal se hlásit do prací, kde byla mzda kolem padesáti tisíc korun. Ale většinou mi ani neodpověděli. No, a pak jsem narazil na inzerci s platem až 250 tisíc Kč měsíčně. Byla to práce finančního poradce. Byl jsem zoufalý, o té práci jsem neměl ani ponětí, takže jsem tam zavolał. Vzali mě hned po telefonu! Přiznám se, že jsem si původně myslel, že jsem prostě tak dobrý, že konečně někdo ocenil moje kvality, a tak dále. Skutečnost ale byla jiná. Byl to normální podvod, letadlo, nebo jak tomu chcete říkat. Pyramidová společnost. No, ale to opět

předbívám. Takže, jak píše, jsem se ze zoufalství stal finančním poradcem.

Ta společnost, kde jsem pracoval, je poměrně známá. Řekl bych, že patří jistě mezi tři největší společnosti podobného typu na trhu. Myslel jsem, že práce v bankovníctví, jak se prezentovali, je práce s určitou úrovní. Ale bylo to jinak. Finanční poradenství totiž není nic jiného nežli zamaskované zoufalství lidí, kteří nemohou najít práci, takže vezmou zavděk cokoliv. Ale nenechejte se mýlit! Nejedná se o zaměstnání v klasickém slova smyslu. Nejste zaměstnanec. Alespoň tam, kde jsem byl já, tomu tak nebylo, ale pracujete na živnostenský list a všechno si platíte ze svého. Volání, cestovní náklady, daně, zdravotní a sociální pojištění, prostě všechno.

Navíc je to pěkná pakárna. Musíte hledat stále nové a nové duše, které chtějí pojistku, či jsou ochotné se nechat ukecat. Vy jim pak musíte tvrdit, že jste mistr světa, všemu rozumíte a nabízet jim nové a nové produkty. Já osobně jsem měl jen tři schůzky s klienty a utekl jsem od toho. Vůbec jsem ničemu nerozuměl. Základem ovšem je tvářit se, že všemu rozumíte. Používat cizí termíny a být asertivní. Je to divadlo, kterému nevěří ani ti, kdo poradenství poskytují, ani ti, kdo si jej nechávají dělat. Totální punk.

Musel jsem třeba obvolávat lidi a vnucovat se jim. Měl jsem dané odpovědi, které mohou klienti namítat, já měl zase reakce na tyto námítky a cílem bylo dostat se klientovi „pod kůži“. Tahle část práce mi docela šla. Bylo to v podstatě hodně obdobné, jako když jsem

„dovážel“ auta z Německa. Jenom plky, kecy, výmluvy, s jediným cílem – vytáhnout z lidí peníze.

Ale po krátké době mi došlo, že takhle práce, co dělám, není o nic poctivější nežli moje běžné podvody a obyčejné krádeže. Došlo mi, že i kdyby se mezi námi poradci našel jeden jediný, co to chce dělat skutečně poctivě a nejde mu o to klienta co nejvíce oškubat, tak takový stejně musí v brzké době skončit, protože firemní soukolí splněných plánů a vytyčených úkolů, pravidelné vyhlašování prodejce týdne a prodejce měsíce, veškerá takhle firemní filosofie, by z něj udělala černou ovci, nejhoršího prodejce v týmu. A v takovém případě by tento poctivec stejně po čase skončil.

Nechci, aby to vypadalo, že mezi obyčejnými prodejci, tedy spíše poradci, byli samí nepoctivci. Ba právě naopak. Bylo to přesně obráceně. Drtivá většina z nás, pokud ne všichni, jsme byli lidé věřící tomu, že si vyděláme peníze. Slíbené peníze. Byli jsme zoufalí lidé, co neměli práci a dostali šanci vydělávat si jako finanční poradci. Věřili jsme té nalejvárně do mozku a doufali jsme, že zrovna my, každý z nás budeme těmi, kdo bude prostě mít to štěstí a uspěje v tom systému. Až mnohem později, když už jsem u této společnosti dávno nedělal, mi došlo, že i kdybych se snažil sebevíce, nikdy v životě, opravdu nikdy, bych nedosáhl nejen na ty slibované peníze, ale ani bych nepostoupil v hierarchii firmy výše. Byla to pyramida a bylo to stejné, jako právě když se stavěly již zmiňované pyramidy. Jednou jste otrok, a i kdyby nakrásně jste měli pod sebou dalších deset otroků, vy vždy budete otrokem nadále a stále budete mít nad sebou stejné množství lidí, kteří vám budou rozkazovat, jako dosud.

Tenkrát jsem to ovšem moc nechápal, věřil jsem tomu. Ale po čase mi došlo, že to není poctivé povolání.

Jednou jsem slyšel takové přísloví. To přísloví znělo: „O poslední groš chudáka se nesází...“. Když jsem to slyšel poprvé, moc jsem to nechápal, až později jsem tomu porozuměl. Boháč, ten se klidně vsadí i o zlatku, ale chudák, který má poslední groš, tak toho byste v případě své výhry v té sázce mohli přivést do neskutečných potíží. A myslím, že stejné je to i s prací finančního poradce, jak píše výše. Mám tím na mysli to, že skutečně mnoho z nás vzalo tu práci ze zoufalství, že již nemělo jinou možnost. A místo toho, aby našli zaměstnání byť třeba i mizerně placené, našli jen společnost, která z nich vytáhla ještě nějaké peníze za pofiderní školení a podivné certifikace. Myslím, že by měl existovat zákon, kde bude jasně psáno, že za práci má platit zaměstnavatel vám a ne vy jemu. A možná, že to už existuje, co já vím.

Takže jsem tam vydržel přesně osm dní a ze zoufalství si našel práci na stavbě. Jako přidavač za 65 korun na hodinu čistá ruka, ale samozřejmě načerno.

Ale něco mi přece jen finanční poradenství dalo. A to, že jsem tam na školení poznal docela zajímavého kluka. Jmenoval se Robert Středa a docela jsme se skamarádili.

Robert byl z Benešova, což je takové menší město východně od Prahy. Vzpomínám si, že jsem jednou, už nevím proč vlastně, jel s Robertem něco zařídit právě do Benešova. Nevím, jak je to možné, ale ten den jsme v Benešově viděli jenom samé prsaté ženské. Každá měla snad šestky nebo snad i větší. Vůbec jsem to nechápal, byla to

strašná náhoda, ale za ten den jsme potkali třeba sto ženských a každá měla výstavní a megavelké kozy. Ptal jsem se Roberta, jestli je to tady v Benešově normální a on říkal, že ano, že už když se tady narodí holčička, tak má minimálně dvojky, a holky v první třídě mají každá trojky. To byla samozřejmě legrace, ale je fakt, že od té doby, kdykoliv vidím někde nápis Benešov, vždy si představím ženská ňadra. Mega ňadra. A vzhledem k tomu, že jsem „hornák“, připadám si při vyslovení slova Benešov jako Homer Simpson, když se řekne „kobliha“. Takže i já dělám: „Hmmmmm, Benešov...“. No, ale zpátky k Robertovi.

Takže Robert taky nemohl sehnat práci, a tak vzal zavděk poradenstvím. Dost se snažil. Mámil z lidí deset kontaktů na jejich kamarády a snažil se, seč mohl. Stejně nebyl úspěšný, ale jako kamarád byl docela fajn. Byl to dobrý kluk a měl smysl pro humor. Vzpomínám si, jak jednou rozebíral slovo „orgasmus“. Říkal mi:

„Rudolfě, všimnul sis, že jsou slova, která k sobě vůbec nepasují? Nemyslím významem, ale náladou, víš?“

„Jo vím, všiml jsem si.“ řekl jsem, a pak jsem dodal:

„...třeba slova, která k sobě nepasují, jsou „Baník Ostrava“ a k tomu „fotbal“, řekl jsem, protože jsem věděl, že Robert je fanda Baníku. Chudák.

„Ale ne. To nemám na mysli. Myslím jinak. Hele, třeba tyto dvě slova. Poslouchej, Rudo. Na jedné straně ORGASMUS a proti tomu slovo...“

Zajímalo mě, co Robert vymyslí. Měl docela zajímavé myšlenkové pochody. Robert doplnil:

„...na druhé straně slovo VÁLKA. Víš, co, Rudo, já mám pocit, že slovo ORGASMUS a slovo VÁLKA jsou v úplném protikladu. Že prostě nikdo, kdo prožívá orgasmus, nemůže myslet na válku. A obráceně, kdo válčí a zabíjí, nemůže myslet na orgasmus.“

„Ty vole!“ dodal jsem.

„...a co když někdo zabíjí, jako nějaký úchyl, víš, a má při tom orgasmus? Aha! Na to jsi nemyslel, co? Anebo třeba Hitler? Ten měl určitě orgasmus při válce.“

Robert přemýšlel, a pak povídá:

„Kdepak, myslím, že Hitler neměl orgasmus...při válce...Hitler měl orgasmus, když slyšel Německou hymnu... Asi...“ zamyslel se Robert, a pak povídá:

„Jak asi Hitler onanoval? Když měl neustále vztyčenou pravou ruku?“

„Ty vole, jak asi? Levou, ne? To dá rozum.“ řekl jsem mu a přidal starý známý vtíp:

„Víš, proč hluchoněmý potřebuje k onanii obě ruce? No, protože pravou si ho honí a levou vzdychá.“

S Robertem byla legrace. Byl to fajn kluk.

Vzpomínám si, že jsem jednou potkal Roberta v metru. To bylo, když už já jsem dávno u té poradenské společnosti nedělal. Já, na rozdíl od Roberta, už byl mnohem dál. Myslím, že to bylo v době,

kdy mi, řekněme, již Praha ležela u nohou. Měl jsem sice auto a parádní motorku, ale do centra města jsem jezdil vždy raději metrem. No, a právě v metru jsem potkal Roberta. Měl na sobě oblek z tanečních, v ruce nějaké desky a na přestupu mezi trasami A a C na stanici metra Můstek oslovoval náhodně procházející lidi. Zastavil jsem se a chvilku ho poslouchal:

„Dobrý den. Omlouvám se, že vás ruším, my tady děláme takový průzkum, mohu se vás jen krátce zeptat...“ oslovoval lidi a ti se většinou zastavovali.

„Znáte slova české národní hymny?“

Lidé mu odpovídali a on pokračoval:

„Ano, správně. A mohu ještě druhou otázku? Víte, v kolika letech se v České republice chodí do starobního důchodu?“

Tady už byli lidé méně úspěšní a Robert dodával:

„A víte, v kolika letech půjdete do důchodu právě vy?“

Potom přidal otázku:

„A víte o tom, že za určitých podmínek můžete jít do důchodu již v padesáti letech?“

Lidé říkali, že tohle netušili, nebo že tohle určitě platí jen pro horníky, ale on jim pak říkal něco jako:

„Ne ne, každý může jít do důchodu v padesáti letech. Na to je zákon. Jestli chcete, pojďme si domluvit schůzku. Sejdeme se a já vám rád o tom něco povím...a můžeme probrat vaše finance kompletně. Při jednom setkání. Poradím vám i s dalšími věcmi ohledně financí.“ To celé dovršil okouzlejícím úsměvem.

To byla síla. Robert takhle lákal lidi a já se mohl umlátit smíchy. Promluvil jsem na něj:

„Berte vole, co blbneš?“

„Nejsou lidi, no. Někde ty klienty sehnat musím...“ rozhodil bezradně rukama, a tak jsem ho pak raději pozval na panáka.

Ale to opět docela dost předbívám. Faktem tedy zůstává, že jsem se tam na tom školení poznal s Robertem, a to mi mělo do budoucna dosti pomoci. Ale to už zase předbívám. Prostě mi to finanční poradenství, kromě zkušenosti s podobným typem práce, přineslo to, že jsem poznal Roberta.

Takže zpátky. Skončil jsem u té pochybné společnosti. Peníze nebyly, nabídka práce taky žádná, nápad taky žádný, takže abych měl vůbec na chleba, odhodil jsem hrdost, nebo jak to nazvat, a šel makat na stavbu. No, nic moc. Práce dost těžká a peníze skutečně nic moc. Při tahání pytlů s cementem, nebo co to v nich bylo, jsem vzpomínal na svoje báječné akce s prodejem aut z Německa. Jo, to bylo fajn. Poslouchal jsem chlapy, co dělali se mnou. Měli více peněz nežli já, ale ne zas o tolik. Na stavbě to fungovalo tak, že v podstatě jeden odíral druhého. Stavebník, velký šéf, si vyjednal zakázku a sehnal si menší firmy, které pro stavebníka tu zakázku zrealizovaly. No, a pěkně je vzal na hůl. Samozřejmě. A ty menší firmy se většinou skládaly z majitele firmy, a pak z jednotlivců, pracujících povětšinou pro majitele na živnostenský list nebo načerno. A tyhle chudáky zase vzali na hůl právě majitelé těch malých stavebních

firm. Takže potom na konci, když zadavatel a investor, vzali na hůl zase stavebníka, toho velkého šéfa, kolečko se uzavřelo a okradli se vzájemně všichni dokola.

Já byl v celé té hierarchii úplně nejnižší patro. Nade mnou byla i míchačka. Protože když jednou začal slejvák, pořádná průtrž mračen, vyhnali mě, ať uklidím tu míchačku, protože ta přece nemůže moknout. Jelikož nikoho nezajímalo, že zmoknu já a následující zbytek šichty budu v promočených hadrech, usoudil jsem, že nade mnou je i ta míchačka.

Chlapi na stavbě, to byla kapitola sama pro sebe. Je logické, že na stavbě nebudou pracovat žádní Einsteinové. Ale dost jsem se divil, když jsem přesto mezi těmi „dělňasi“ našel docela dost chytrých kluků s přehledem o dění ve světě a vůbec docela normálních lidí. Zjistil jsem, že na stavbě jsou zhruba čtyři skupiny lidí. Za prvé to jsou „dočasáci“. To je můj termín pro lidi, kteří na stavbě pracují jenom dočasně. Většinou neumí nic, ale vypráví o sobě, že kdyby jim to člověk uvěřil, tak musí mít pocit, že před ním stojí fachman všech řemesel. Jako druhá sorta lidí jsou tam mladí šikulové. To jsem si opět pojmenoval já. Jsou to mladí lidé. Moc toho neumí, ale je vidět, že jednou z nich mohou být šikovní řemeslníci a docela dobří odborníci ve svém oboru. Třetí skupinu tvoří „zašívky“. To jsou lidé, kteří jsou podobného ražení jako „dočasáci“, ale neprohlašují o sobě, že jsou mistři světa, ale jejich jedinou snahou je někam se zašít a udělat co nejméně práce. A poslední skupinu tvoří Moraváci. Pozor na to! Moravák v mém určení skupin, nemusí být vůbec z Moravy.

To jen já jsem si takto pojmenoval ty skupiny lidí. Takže Moravák může být třeba z Plzně. Taky si všimněte, že vůbec nemluví o Ukrajincích, kterých je na stavbách mraky. To proto, že se vždy vejdou do jedné z uvedených skupin. Takže poslední skupina jsou Moraváci. Ti se ještě dělí na Moraváky juniory a Moraváky seniory. Moraváci junioři se vyznačují tím, že nemají rádi Prahu a jejich hovory se točí kolem toho, kolik kdo vypil alkoholu. Po alkoholu jsou agresivní a jsou většinou dost hloupí. Moravák senior je naproti tomu normální, většinou velmi šikovný fachman zralého věku. Je to člověk, na kterém většinou ta stavba stojí a vyjít s ním lze jen tehdy, když člověk maká naplno. No, ale to jsem odbočil poměrně stranou. Takže jsem dělal na stavbě a měl tam kolem sebe mraky chlapů. No, a v pauzách chlapi vyzvídali.

Ptali se mě, kde a co jsem dělal předtím, tak jsem jim řekl, že jsem dovážel auťáky z Německa. Co kdyby se třeba někdo chytil. A nakonec, tak napůl vlastně jo. Jeden z nich projevil zájem, ale když jsem mu řekl o zálohu, tak odmítl. Navíc prý jede makat do Německa, takže si auto za čas doveze sám. To ostatní dost zaujalo a každý se ho pak vyptával, jak jet do Německa za práci, a tak dál. Skoro každý, kdo tam tehdy na té svačině seděl, chtěl jet makat do Německa. Takže ten zedník, který to měl již domluvené, tam byl nyní za krále. Všichni vyzvídali. On jenom povídá:

„Hele, kluci, já nevím. Mně to sehnal švára. Za patnáct euro na hodinu makáš na stavbě, děláš, co je potřeba... Klasika.“

Všichni si začali počítat, kolik dělá patnáct euro na hodinu, kolik by to bylo pro ně. Prostě běžná reakce. Všichni se tenkrát ptali pořád

dál na spoustu dalších podrobností, bylo vidět, že je možnost pracovat v Německu zaujala. A moje dovozy aut tehdy už nikoho nezajímaly. A mě najednou, když jsem poslouchal toho burana ze stavby, jak vypráví o pracovním povolení či co to říkal, najednou napadlo, jak přijít k penězům!

Jště ten den jsem na stavbě skončil a okamžitě běžel za jediným člověkem, kterého jsem v Praze znal, což byl Robert.

„Roberte, potřeboval bych půjčit auto. Potřebuji něco v Německu, víš?“

Robert namítal, že jeho starý Favorit dojede nejdál do Berouna, ale já prostě potřeboval obhlédnout terén přímo v Německu, aby to nekrachlo na nějaké maličkosti. Takže jsem Roberta přemlouval a on nakonec souhlasil a auto mi půjčil. Vyrazil jsem do Mnichova a ještě před tím jsem si dal do Annonce inzerát:

„Hledám partu šikovných zedníků a řemeslníků pro sezónní práce v Německu. Plat 17,50 Euro/hodina. Ubytování zajištěno. Pouze spolehlivé a solidní lidi.“

Cesta do Mnichova byla takovou nutnou investicí. To se ví, že jsem měl strach, jestli tam ten Favorit dojede, ale nakonec dojel. Kousek před Mnichovem, kde byla síť propletených dálnic, jsem našel, co jsem hledal. Motel u dálnice. Vypadal obyčejně a to mě zajímalo.

Vystoupil jsem z Favoritu a důkladně motel obešel. Jmenoval se Apollon. Jedna noc tam stála 59 euro, alespoň tak to psali na ceníku.